

и посегна да пробие мѣха ѝ. Гайдарѣтъ сръчно се изви и бейчето изруга, задето не успѣ. Тогава водачѣтъ на сватбаритѣ се пуста отъ хорото.

— Бей ефенди, не закачай момчето, нека си свири!

— Ти кой си, дето ще ми давашъ умъ? — кипна бейчето и попипа сияхлъка си. Но непознатиятъ сватбаринъ вдигна тежъкъ юмрукъ и му разби челюстѣта. Бейчето зина да извика, но другъ го повали на земята. Сватбаринѣтъ го подлегна и вдигна ножъ да му прерѣже гърлото. Бейчето затрепера въ ржцетѣ му като агне и поиска милость.

— Добре, ефенди, но други пжтъ да не закачашъ християнитѣ. Днесъ е голѣмъ празникъ, на този день нашиятъ Богъ се възнесълъ на небето. Защо не оста-

вишъ мирнитѣ люде да си празнуватъ празника?

Турцитѣ настрѣхнаха, но очитѣ на сватбаритѣ заблестѣха съ дива

омраза. Ржцетѣ имъ здраво стискаха пушкитѣ, които по-рано бѣха скрити подъ ямурлуцитѣ. Непознатиятъ сватбаръ викна къмъ турцитѣ.

— Хайде, оставайте съ здраве и запомнете Димитъръ Калѣчлията!
Ив. Василевъ

ДУНАВЪ ПЪЕ...

Ти си слънце,
ти си рай,
мой прекрасенъ
роденъ край.
Дето хвърля
детски взоръ,
виждамъ чуденъ
кръгзоръ:
виждамъ
роднитѣ гори

пълни съ блѣсъкъ
и искри.
Виждамъ Дунавъ
да свѣтлѣй
и победенъ маршъ
да пѣй:
— Ти бжди
благословенъ,
мой прекрасенъ

край рожденъ.
Нека въ тебе
слънце грѣй,
едро жито
да се лѣй.
И отъ Дунавъ
до Егей
българина
да живѣй!

Георги Хрусановъ